

Το ελληνικό χρέος έχει βρεθεί στο επίκεντρο του διεθνούς ενδιαφέροντος. Η χρηματοδότηση του αλλά το "κόντεμα" του έχει βραχνάς για όλους τους Έλληνες. Το σίγουρο είναι ότι ελάχιστοι είναι εκείνοι που γνωρίζουν ότι τελικά το χρέος απο τα πρώτα βήματα του νεοελληνικού κράτους ήταν ο βραχνάς των πολλών οι οποίοι έπρεπε να πληρώσουν για να ξεπληρώσουν αλλά η χαρά των κεφαλαιούχων, των διπλωματών και των γαλαζοαίματων οι οποίοι "άρμεγαν" την χώρα.



Ίσως η ελληνική εμπειρία των πρώτων δεκαετιών μετά την απελευθέρωση από τον οθωμανικό ζυγό να είναι η πιο τυπική περίπτωση των παιγνιδιών με το χρέος. Πολλοί γνωρίζουν τι έγινε με τα περίφημα δάνεια της Επανάστασης του '21. Λιγότεροι όμως γνωρίζουν τι επακολούθησε. Ετσι με τη συνθήκη του Λονδίνου οι δανειστές έδωσαν ένα νέο δάνειο 60 εκατ. φράγκων. Προσπάθησαν όμως να εξασφαλίσουν την επένδυση τους και έτσι μας προέκυψε ο Όθωνας. Αυτός για να ξεπληρώσει την υποχρέωση συμφώνησε ότι προηγούνται οι αποπληρωμές των χρεολυσίων έναντι οποιασδήποτε άλλης κρατικής δαπάνης.

Και φυσικά οι συμπτώσεις με το σήμερα δεν σταματούν εδώ.

Από τα 60 εκ. φράγκα, στην Ελλάδα έφτασαν μόνον τα 27 εκατ. Οι δανειστές παρακράτησαν έναντι προηγούμενων οφειλών 2 εκατ., πήραν προμήθεια άλλα τόσα, και στο τέλος μας υποχρέωσαν να πληρώσουμε και 11 εκατ. στον Σουλτάνο για την αγορά της Φθιώτιδας, της Φωκίδας και της Εύβοιας, που είχαμε ήδη απελευθερώσει δια των όπλων!

Και το κερασάκι στην τούρτα ήταν ότι στους όρους του δανείου υπήρχε όρος ότι από τα χρήματα αυτά θα πληρώνονταν οι τοποτηρητές της Αντιβασιλείας και οι μισθοί του στρατιωτικού σώματος των Βαυαρών . Στο τέλος , από τα 60 εκατ., εκταμιεύτηκαν μόνον 2,7 εκατ. φράγκα για υποδομές και άλλες κρατικές δαπάνες (σε οποιαδήποτε ομοιότητα ΔΕΝ είναι συμπτωματική).



Η ιστορία του ελληνικού χρέους από τον 19ο αιώνα

Και φυσικά επειδή τα λεφτά δεν πέφτουνε από τα δένδρα (αν και ο Όθωνας φορολόγησε και τους μελλοντικούς καρπούς των δένδρων με αποτέλεσμα να εξεγερθούν κάποιοι νησιώτες) στο τέλος δηλώσαμε αδυναμία εξυπηρέτησης. Τον Μάιο του 1843, ο Όθων ανέστειλε οριστικά τις πληρωμές τόκων και χρεολυσίων και η Ελλάδα θα βρεθεί εκτός αγορών για τριανταπέντε χρόνια.

Και εδώ έχουμε μία άλλη σύμπτωση! Οι ιδιώτες ομολογιούχοι εξοφλήθηκαν -στο άρτιο- από τις τρεις εγγυήτριες δυνάμεις, και αφού το χρέος ήταν στα χέρια τους , χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να εξασφαλίσουν την αποπληρωμή τους.



Βίσμαρκ

Κατάληψη

Οι Αγγλο-Γάλλοι κατέλαβαν τον Πειραιά για τρία χρόνια, δικαιολογώντας την κατοχή του με βάση τους όρους του δανείου που προέβλεπε την κατά προτεραιότητα είσπραξη των τελωνειακών εσόδων έναντι των οφειλών.

Η επιτροπή εκείνης της τρόικας εγκαταστάθηκε εν Αθήναις επί τριετίαν ώστε «να μελετήσει την οικονομικήν κατάστασιν της Ελλάδος και να ορίση το ποσόν όπερ το Ελληνικόν κράτος ηδύνατο να πληρώση». Οι εκπρόσωποι των τριών Δυνάμεων αποφάνθηκαν ότι «η Ελλάς καλώς διοικούμενη θα ήτο εις θέσιν να τηρήση όλες τα υποχρεώσεις αυτής». Ο μοχλός των δανείων χρησιμοποιήθηκε και για την επιβολή της Δυναστείας του Γεωργίου του Α΄ σε αντικατάσταση του όχι καλώς διοικούντα Βαυαρού ηγεμόνα. Ενόσω η Ελλάδα παρέμενε εκτός αγορών, οι Βρετανοί επέβαλαν τον εξάδελφο της Βικτωρίας, προικίζοντάς τον εκτός από τα Επτάνησα και με μία βασιλική χορηγία 300.000 φράγκων, κουρεύοντας ισόποσα το ελληνικό χρέος.

Ο Βίσμαρκ

Το τέταρτο εξωτερικό δάνειο συνάφθηκε το 1879, οπότε και η Ελλάδα ήρθε σε συμβιβασμό με τους δανειστές της, παλαιούς και νέους, αφού ο καγκελάριος Βίσμαρκ απείλησε να μπλοκάρει τη συνθήκη προσάρτησης της Θεσσαλίας, αν δεν εξοφλούντο άμεσα οι Βαυαροί κληρονόμοι. Ο οδυνηρός συμβιβασμός περιέλαβε όχι μόνο τους

«θεσμικούς επενδυτές» του 1832, αλλά και τους ιδιώτες ομολογιούχους των δανείων της ανεξαρτησίας που αγόρασαν στη δευτερογενή αγορά μέχρι και 5 δρχ. ένα ομόλογο ονομαστικής αξίας 100. Κάποιοι Ολλανδοί ομολογιούχοι εξοφλήθηκαν το 1930, «105 χρόνια μετά την διασπάθιση των δανείων του 1824-1845». Οι συμπτώσεις με τα hedge funds της Αργεντινής εφιαλτικές.

Συνολικά από το 1879 έως το 1893, η Ελλάδα δανείστηκε σχεδόν 640 εκατ. γαλλικά φράγκα ενώ κατέβαλε για τόκους, χρεολύσια και μεσιτικά περίπου 536! Μόνο το 6% των δανείων χρησιμοποιήθηκε για παραγωγικές επενδύσεις. Το πασίγνωστο «δυστυχώς επτωχεύσαμεν» ειπώθηκε όταν πλέον τα τοκοχρεολύσια έφτασαν να απορροφούν το 50% των δημοσίων εσόδων. Αυτή τη φορά εντούτοις, οι δανειστές μας αντέδρασαν πιο δημιουργικά. Δεν είχαμε ούτε αλλαγή βασιλέα ούτε κανονιοφόρους στον Πειραιά, παρά μόνον το εθνικό δράμα της ήττας του 1897. Ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος επέβαλλε το 1898 στην Ελλάδα νομισματική και δημοσιονομική πειθαρχία, που οδήγησε σε πτώση των τιμών και εκσυγχρονισμό του νομισματικού συστήματος, αφήνοντας στην ελληνική κυβέρνηση την ευχέρεια να αλλάξει μόνη της το φορολογικό σύστημα.

ΠΗΓΗ:<http://Premium.paratiritis.gr>